

‘GOLF IS MIJN REDDING GEWEEST’

Wat doe je als je getroffen wordt door het noodlot? Bij de pakken neerzitten of de zaken grondig aanpakken? Robert Kalkman deed het laatste, en daarvan maken sindsdien honderden kinderen dankbaar gebruik.

H

ET IS VOOR HET EERST DAT DE SPRAAKWATERVAL STILVALT. Als Robert Kalkman (1965) terugdenkt aan het eerste kind waar hij samen mee golfte, wellen de tranen in zijn ogen op en moet hij zichtbaar moeite doen niet door emoties overmand te worden.

‘Jasper was tien jaar en had leukemie. Ik was 22 jaar en zelf nog maar nauwelijks genezen, toen zijn ouders mij vroegen of ik hem niet wilde begeleiden op de golfbaan. Mijn vader bedoelde het goed toen hij zich hardop afvroeg of het wel zo’n goed idee was – ik was zelf immers nog nauwelijks klaar met mijn ziekte – maar ik voelde dat ik dit moest doen. Jasper was ernstig ziek, maar kon zó genieten op de golfbaan, of wanneer ik hem tijdens kuren in het ziekenhuis opzocht, of bij hem thuis langskwam voor een spelletje stratego. Maar het belangrijkste was golf. Dan was hij even geen patiënt meer. Twee, drie keer in de week speelden we samen, tot een paar dagen voor zijn overlijden zelfs nog. Zo mooi, hij sloeg de bal toen op een par-3 tot vlak bij de hole. Ik zie hem nog zijn vinger in de lucht steken. Een paar dagen later werd ik gebeld door zijn ouders. ‘Jasper wil je graag nog één keer zien.’ Kalkman valt weer even stil, slikt een paar keer en neemt een ferme slok van zijn thee. ‘Jij bent écht mijn vriend’, zei hij weleens.’

De Robert Kalkman Foundation, opgericht om jonge kankerpatiënten kennis te laten maken met de golfsport, bestaat sinds februari 2007. De ervaring met zijn jonge vriend is een van de fundamenten onder de huidige organisatie. Jaarlijks worden tal van golfdagen georganiseerd, zo’n 450 kinderen kwamen via Kalkman en zijn collega’s in aanraking met golf. En het einde is wat hem betreft nog lang niet in zicht. Maar hoe komt een oud-voetballer tot het besluit om zich met ziel en zaligheid in te zetten voor jonge kankerpatiënten?

REDDING – Eigenlijk wil hij er niet veel woorden aan vuil maken, zijn eigen geschiedenis. Maar zonder het verhaal van Kalkman was er ook geen foundation geweest. Als hem niet was overkomen, wat hem is overkomen, was hij waarschijnlijk – maak daar maar zeker van – nooit op dit pad gekomen.

‘Ik was achttien en speelde op hoog niveau voetbal. Jeugdinternational, de jongste contractspeler in Nederland ooit, mij werd een grote voetbaltoekomst voorspeld. Tot een zwelling boven mijn knie geen vocht maar een tumor bleek te zijn. Kanker in een vergevorderd stadium en behoorlijk agressief. Van een toekomst als topvoetballer, naar de vraag hoe lang ik nog zou leven... zo snel kan het gaan. Ik onderging allerlei loodzware behandelingen toen professor Taminiou – de behandelend arts – vroeg of ik weleens aan golf had gedacht als nieuwe sport. Dat had ik niet, maar ik besloot het te proberen en werd volledig gegrepen door het spel. Balgevoel en timing had ik wel, dus ik maakte snel stappen. Maar behalve dat ik er steeds in beter werd, gaf golf me ook iets om naar uit te kijken tijdens de kuren. Ik ging van het ziekenhuis bij wijze van spreken zo naar de baan. Lekker buiten, bezig zijn met andere dingen dan ziek zijn. Ja, je kan wel zeggen dat golf destijds mijn redding is geweest. Zowel fysiek – ik bleef bewegen – als mentaal. Ik had weer iets om naar uit te kijken. Iets om me helemaal in te storten. Als je op zo’n jonge leeftijd zo’n mededeling krijgt als ik kreeg – zoals te veel jongeren krijgen – dan is dat zo’n ontzettende klap. Alles wat ik dacht te gaan doen met mijn leven, hield in een keer op. Dat is nogal wat. Als je dan een uitlaatklep hebt, helpt dat enorm tijdens het proces. Ik was ontzettend blij met de suggestie van professor Taminiou... en nog steeds!’

Bij alleen maar golfen als uitlaatklep bleef het niet. ‘De greenkeeper op Kralingen vroeg me of ik er weleens over had gedacht om de opleiding tot teaching professional te gaan doen. Hij zag me altijd maar bezig en ik kon de bal ondanks mijn beperking heel behoorlijk slaan. Dat leek me wel wat, die opleiding, en vanaf dat moment ging het snel. Van assistent-pro tot A-professional met alles erop en eraan en een nieuwe toekomst.’

Al meer dan 450 zieke kinderen maakten dankzij de Foundation kennis met de golfsport.

WEEKENDJE WEG — In 2017 gaat de Robert Kalkman Foundation voor het eerst ook 'golfweekenden' voor zieke kinderen en hun familie organiseren. Een project waar het hele team naar uitkijkt.

ROBERT KALKMAN FOUNDATION

De missie van de Foundation is om kinderen en jongeren door middel van de bijzondere mogelijkheden die de golfsport biedt – waaronder competitie zonder de risico's die horen bij een contactsport – afleiding en therapie te bieden tijdens en na het ziekteproces. Daarnaast organiseert de foundation golfdagen in de vorm van clinics en privélessen.

Meer informatie is te vinden op www.robertkalkmanfoundation.com

TOPSPORT — Waar de ervaring met de jonge Jasper deel 1 was van het ontstaan van zijn foundation, en de opleiding tot professional deel 2, vormde een clinic voor kinderen begin 2007 de derde en laatste etappe op weg naar de Robert Kalkman Foundation. Van een kleinschalig initiatief groeide het vlot door naar de huidige vorm en status. Internationaal erkend, gesteund door onder andere de Ryder Cup European Development Trust, prijswinnend bij de PGA's of Europe. Kalkman is er terecht trots op. Maar het meest begint hij toch te glimmen als hij vertelt hoe hij de golfclub-clinicdagen – zoals hij ze noemt – beleeft. Als hij vertelt over de ervaringen van de kinderen. 'Elk kind dat ik kan helpen, is er een. Elk klein lichtpuntje is precies dat. Een lichtpuntje. Want dát is waar het om gaat. Die kinderen een mooie dag te bezorgen. Ze plezier te laten hebben. Echt alleen dat is belangrijk.' 'Kinderen die de diagnose kanker krijgen – of het nu leukemie, botkanker, een hersentumor, of welke andere vorm dan ook is – zijn stuk voor stuk topsporters. Zowel lichamelijk als geestelijk is het ziekteproces verschrikkelijk zwaar en het is gebleken dat golf een enorm positieve invloed kan hebben op dat proces. Niet voor niets worden de kinderen en jongeren – in de leeftijd van zes tot achttien jaar – door ziekenhuizen, oncologen en fysiotherapeuten actief benaderd met de vraag of ze weleens aan golf hebben gedacht. Contactsporten zijn meestal uit den boze, dus golf is eigenlijk hét alternatief.'

'De stap om te gaan golfen kan best groot zijn. Sommige

kids hebben een flinke klap gehad, die moeten echt ergens overheen stappen. Alleen al het bezoeken van een van de golfdagen doet al wat voor je zelfvertrouwen. Om dat makkelijker te maken mogen ze ook altijd een vriendje, hun ouders of een broertje of zusje meenemen. Dat helpt ook. Daarbij is het voor dat broertje ook heel fijn. Als je thuis met kinderkanker te maken krijgt, draait vanaf dat moment eigenlijk alles om de patiënt. Logisch, maar broertjes en zusjes mogen er ook zijn. Dus die zijn ook welkom.'

'Op de dagen zelf gaat het in eerste instantie echt alleen om golf. Ontdekken of ze er plezier in hebben. Als ze het dan leuk genoeg vinden, kunnen we later verder gaan. Natuurlijk wordt er ook over hun ziekte gesproken, maar alleen als ze het zelf aangeven. In sommige gevallen, als je ziet dat iemand het echt moeilijk heeft, ga je uit eigen initiatief in gesprek, maar in principe is een kind hier juist ook om het allemaal even te vergeten. Om even géén patiënt te zijn.'

POSITIEF SIGNAAL — Hoe succesvol de Robert Kalkman Foundation ook is, hoe internationaal gelauwerd ook, de RKF is uniek in de wereld.

'Er is geen ander voorbeeld waarbij een sporter is overstapt naar golf en kinderen helpt en begeleidt met golf als ontspanning tijdens en na hun ziekteproces. Al doe ik het natuurlijk niet alleen. Ik heb een goed bestuur, goede PGA Professionals, een heel goed team dus, die zich allemaal voor de volle honderd procent inzetten voor de kinderen. De een is er wat meer voor de geintjes. De ander kan zich, omdat hij zelf kinderen heeft, heel goed verplaatsen in de situatie van de ouders. Weer een ander is heel goed in allerlei spelvormen. Samen maken we er elke keer – nu zo'n achttien keer per jaar – een mooie golfdag van.' Ondanks de mooie RKF Golf Fun-dagen kan het niet anders dan dat er ook regelmatig verdriet is. De deelnemers zijn vaak ernstig ziek en niet ieder kind geneest. Dat is een harde realiteit waar Kalkman zich terdege van bewust is. 'Het heeft zeker twee kanten. Het is heel mooi om te doen, maar ook heel heftig. Gelukkig zijn de kansen steeds beter. De behandelmethodes ontwikkelen zich. Er komen betere medicijnen. Maar er kan nog zoveel meer gebeuren. Met onze foundation dragen we een stukje bij aan het mentale en sportieve herstel zeg ik wel eens. 'Hé, dit kan ik nog wel.' Een positief signaal te midden van veel negativiteit. Voor nu, tijdens de ziekte, maar ook voor daarna. Zelf stond ik aan het begin van een gedroomde carrière als voetballer toen alles veranderde. Dat verlies, dat gemis zal ik altijd met me meedragen. Maar als ik zie wat ik die kinderen kan geven, wat zij mij geven, dan maakt

dat veel goed. Daarmee zeg ik niet dat het niet zwaar is. Maar er gaat gelukkig ook zoveel goed, er gebeuren zoveel mooie dingen. Als ik dan het plezier op zo'n dag zie, de openheid waarmee de kinderen ons benaderen, dan weet ik dat we het goed doen. Al die kinderen die hier enthousiast raken voor de sport. Die in hun eigen omgeving verder gaan met golf, en op die manier een soort ambassadeur voor de Foundation en de sport worden. Dat is toch het allermooiste wat er is.'

'ELK KIND DAT IK KAN HELPEN, IS ER EEN. ELK KLEIN LICHTPUNTJE IS PRECIJS DAT. EEN LICHTPUNTJE'

